1960
ସେପ୍ଟେମ୍ବର 8

ରାମ ନାଥ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ

ବନାମ

ମେସର୍ସ ରାମ ନାଥ ଛିଭର୍ ମଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ଜେ. ଏଲ୍. କପୁର, ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର୍, କେ. ସୁବ୍ବା ରାଓ ଏବଂ କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଉଚ୍ଛେଦ ନିମନ୍ତେ ମକଦ୍ଦମା - ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା - ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଆଜମେର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1952 (38/1952), ଧାରା 13 (g), 15 ।

ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଆଜମେର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ ଢାଞ୍ଚା ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିନି ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ତିନୋଟି ପୃଥକ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣର ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ଧାରା 13 (g) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରିତ ଥିଲା । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ରଖାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଯାୟୀ ସାରତଃ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାରେ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅଧୀନରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନରେ ପରିସର ଖାଲି କରିବାର ଥିଲା, ଯେଉଁ ସର୍ତ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମକଦ୍ଦମା ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରିସରର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । କୋଠାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନଥିଲା, ତଥାପି ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଡିକ୍ରିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଲାଗୁ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ନିଷ୍ପାଦିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ, ଧାରା 13 (1) ର ପରନ୍ତୁକ (d) ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମାର ଡିକ୍ରି ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆହୁରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିଜେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15

ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ଏକ ଡିକ୍ରି ନଥିଲା କାରଣ ଡିକ୍ରିଟି ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଏବଂ ଦଖଲ ଦେବା ପାଇଁ ସମୟ ଚୁକ୍ତିର ମର୍ମ ନଥିଲା।

ଏହା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତା ଭଡ଼ାଟିଆମାନେ ଡିକ୍ରିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ପରିସରର ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ, ତେଣୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଆଜମେର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ (1952 ର 38) ର ଧାରା 15 (3) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଦଖଲରେ ରଖିବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 401-403/1960।

ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 166-D/1958, 167-D/1958 ଏବଂ 168-D/1958 ରେ ଦିଲ୍ଲୀସ୍ଥିତ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ସର୍କିଟ ବେଞ୍ଚ) ର 1960 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 1 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଏସ୍. ଏସ୍. ଚଡ୍ଢା ଏବଂ ଆର୍. ଏସ୍. ନରୁଲା (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ସି. ବି. ଅଗ୍ରୱାଲା ଏବଂ ବି. କିଶୋର (ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ନମ୍ବର 401/60 ରେ)।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ସି. ବି. ଅଗ୍ରୱାଲା, ଆର୍. ଏମ୍. ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଜି. ସି. ମାଥୁର (ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 402/60 ଏବଂ 403/60 ରେ)।

1960. ସେପ୍ଟେମ୍ବର 8. ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଆଜମେର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ (1952 ର XXXVIII), ଏହା ପରେ ଅଧିନିୟମ ଭାବେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି, ର ଧାରା 35 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ତିନି ଜଣ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ କରିଥିବା ତିନୋଟି ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 166-D, 167-D ଏବଂ 168-D ରେ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତିନୋଟି ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ କରାଯାଇଛି।

1960
ରାମ ନାଥ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାମ ନାଥ ଛିଭର୍ ମଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ସମସ୍ତ ତିନୋଟି ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ତିନୋଟି ଆବେଦନରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ତିନି ଜଣ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭଡ଼ାଟିଆ ।

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (1) ର ପରନ୍ତୁକ (g) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ତିନି ଜଣ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ତିନୋଟି ପୃଥକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିସରଟି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଫେବୃଆରୀ 27, 1953 ରେ, ତିନୋଟି ମକଦ୍ଦମାର ପକ୍ଷମାନେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିଥିଲେ:

"ଆମ୍ଭେ ବାଦୀଙ୍କ ସହ ମାମଲାର ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିଛୁ । ମକଦ୍ଦମାରେ ଭଡ଼ା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଦୋକାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ନିମନ୍ତେ 82/8/- ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପାରିତ କରାଯାଇପାରେ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ 4-3-53 ସୁଦ୍ଧା ଦୋକାନ ଖାଲି କରିବେ ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କୁ ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ ଏବଂ ବାଦୀ ଏହାକୁ ନୂତନ ଭାବରେ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପରେ 4-3-53 ରୁ ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ଦଖଲକୁ ପୁନର୍ବାର (ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର) ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେପରି ସ୍ଥିର କରିବେ ଆମେ ସେପରି ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବୁ" ।

ଏହା ପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରେ ଏକ ଡିକ୍ରି ଦିଆଯାଇଥିଲା: -

"ବାଦୀ, ପ୍ରତିବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଓକିଲଙ୍କ ବିବୃତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ - ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଭଡ଼ା ନିମନ୍ତେ 82/8/ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପାରିତ କରାଯିବ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୋକାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପାରିତ କରାଯିବ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ 4-3-53 ସୁଦ୍ଧା ମକଦ୍ଦମା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୋକାନର ଦଖଲ ବାଦୀଙ୍କୁ ଦେବେ ଏବଂ ବାଦୀ ଏହାକୁ 4-3-53 ଠାରୁ ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ ଭାବରେ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପରେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଦେବେ । ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରୁ, ଏକ ଅଂଶ ଯଥା 82/8/- ଟଙ୍କା ବାଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଏବଂ ବଳକା ଅର୍ଥ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯିବ । ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ହେବ" ।

ଡିକ୍ରି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 4, 1953 ରେ ଏହି ଦଖଲ ଦିଆଯିବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ବାସ୍ତବରେ 1953 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 7 ରୁ 15 ତାରିଖ ମଧ୍ୟରେ ତିନି ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । କୋଠାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ତିନି ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ ତିନୋଟି ପୃଥକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଅକ୍ଟୋବର 7, 1953 ରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାରେ ଏପରି କୌଣସି ବିଷୟ ସାମିଲ ନଥିଲା ଯାହା ମକଦ୍ଦମାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ନଥିଲା; ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ, ଡିକ୍ରିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଲାଗୁ କରିପାରିବେ; ସମୟ ସେହି ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାର ମର୍ମ ନଥିଲା ତେଣୁ ଏହା ଡିକ୍ରିର ମଧ୍ୟ ମର୍ମ ନଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଡିକ୍ରି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ, ଅର୍ଥାତ୍ ମାର୍ଚ୍ଚ 4, 1953 ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିସରର ଦଖଲ ଦିଆଯାଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିଷ୍ପାଦନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଡିକ୍ରିକୁ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରି ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଖଲ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ; ଯେକୌଣସି ହାରରେ ସେମାନେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ଅଧୀନରେ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 (2) କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଷ୍ପାଦନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି ।

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 ଅନୁଯାୟୀ, କେବଳ ପରନ୍ତୁକରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଉଚ୍ଛେଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଟନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଧାରା 13, ପରନ୍ତୁକ (ଝ) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ମୂଳ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯାହା ନିମ୍ନ ପ୍ରକାରେ ଥିଲା -

ଧାରା 13: - "ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା କୌଣସି ଚୁକ୍ତିରେ ଏହାର ବିପରୀତ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, କୌଣସି ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ନାହିଁ (ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସମେତ):

1960
ରାମ ନାଥ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ
ବନାମ
ମେସର୍ସ ରାମ ନାଥ ଛିଭର୍ ମଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଏହିପରି ଦଖଲ ଅଧିକାରର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏହି ଉପଧାରାରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ, ଯଦି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥାନ୍ତି -

(g) ଯେ ପରିସର ପୁନଃନିର୍ମାଣ କିମ୍ବା କୌଣସି କୋଠା ଦ୍ୱାରା ପରିସର ବଦଳାଇବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୋଠା ନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିସର ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବ ଏବଂ ପରିସର ଖାଲି ନକରି ଏହିପରି କୋଠା କିମ୍ବା ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ";

ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା । ପାରିତ ଡିକ୍ରିଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଆଧାରରେ ଥିଲା ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯାହା ଧାରା 13 ଅଧୀନରେ ଆସେ ଏବଂ ଡିକ୍ରିଗୁଡ଼ିକ ଧାରା 15 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥିଲା ଯାହା କହିଥାଏ: -

"ଧାରା 13 ର ଉପଧାରା (1) ର ପରନ୍ତୁକର ଖଣ୍ଡ (f) କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (g) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ଯେ ଯେଉଁ ପରିସର କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶରୁ ତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯିବାର ଅଛି, ସେ ସେହି ପରିସରର ଦଖଲରେ ରହିବାକୁ ଚୟନ କରନ୍ତି କି ନାହିଁ, ଏବଂ ଯଦି ଭଡ଼ାଟିଆ ଏପରି ଚୟନ କରନ୍ତି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶରେ ଏହି ଚୟନର ତଥ୍ୟକୁ ଅଭିଲିଖିତ କରିବେ ଏବଂ ସେଥିରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଦଖଲ ଦେବାର ତାରିଖ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବର ତାରିଖ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଜମି ମାଲିକ ମରାମତି କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା କୋଠା କିମ୍ବା ପୁନଃନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯଥାସ୍ଥିତି, ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ ।

(2) ଯଦି ଭଡ଼ାଟିଆ ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ଜମି ମାଲିକ ମରାମତି କିମ୍ବା କୋଠା କିମ୍ବା ପୁନଃନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପରିସର କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶରେ ଦଖଲ ଦେଇ ଦେବେ ।

(3) ଯଦି, ଭଡ଼ାଟିଆ ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲ ଦେଇ ସାରିବା ପରେ, ଜମି ମାଲିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖଠାରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ମରାମତି କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା କୋଠା ନିର୍ମାଣ କିମ୍ବା ପୁନଃନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି

1960
ରାମ ନାଥ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାମ ନାଥ ଛିଭର୍ ମଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

କିମ୍ବା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କଲା ପରେ ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପରିସରରେ ଦଖଲରେ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ, ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ମୂଳ ନିବନ୍ଧନ ଓ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପରିସରରେ କିମ୍ବା ଏହାର ଅଂଶରେ ଦଖଲ ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ଏହିପରି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରନ୍ତି"।

ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା, ଆଦେଶ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ଏହା କହିଥିଲା ଯେ (1) ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମାର୍ଚ୍ଚ 4, 1953 ରେ ନିଜ ନିଜ ଦୋକାନ ଖାଲି କରିବେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ; (2) ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିବା ପରେ ସେମାନେ ଦଖଲ ଫେରସ୍ତ ପାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 4, 1953 ରେ ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ; (3) ଏପରି ଦଖଲ ପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର ହେବାର ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 13 (1), ପରନ୍ତୁକ (g) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଡିକ୍ରିର ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଏହା ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିଜେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଡିକ୍ରି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଡିକ୍ରି ନଥିଲା କାରଣ ଡିକ୍ରିଟି ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ପକ୍ଷମାନେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ତାରିଖ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ; ପୁନଃନିର୍ମାଣ ସମାପ୍ତ କରିବାର ତାରିଖ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଦଖଲ କରିବା ବିଷୟରେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ। ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସମୟ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, ଏହା ଚୁକ୍ତିର ମର୍ମ ନଥିଲା।

ଆମ୍ଭ ମତରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉଚିତ ଏବଂ ଭିତ୍ତିସମ୍ମତ ଅଟେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ସଫଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଉଚ୍ଛେଦ

ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାଟି ଅଧିନିୟମର ଢାଞ୍ଚା ମଧ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଧାରା 13, ପରନ୍ତୁକ (g) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା । ଧାରା 13 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପାଳନ ନହେବା ଯାଏ କୌଣସି ଉଚ୍ଛେଦ ସମ୍ଭବ ହୋଇନଥାନ୍ତା । ଯେଉଁ ଡିକ୍ରିଗୁଡ଼ିକ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ମୁଖ୍ୟତଃ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଡିକ୍ରି ଥିଲା ଯାହା ଅଧୀନରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନରେ ପରିସର ଖାଲି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେହି ଧାରା ଅଧୀନରେ ସେମାନଙ୍କର ଚୟନ କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପରେ ଦଖଲ ପାଇବାକୁ ଚୟନ କରିଥିଲେ; ଏହି ଦଖଲ ଅଧିକାର ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯିବାର ଥିଲା ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରା ଛଅ ମାସର ଅବଧି ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବ ପରି ସମାନ ସର୍ତ୍ତରେ ଦଖଲରେ ଦିଆଯାଇ ନଥାନ୍ତା, ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର କରାଯିବାର ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ମତି ଡିକ୍ରିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ତାହା କରାଯାଇଥିଲା । ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 (3) ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଡିକ୍ରିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ, ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ର ଉପଧାରା (3) ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଦଖଲ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ ।

ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିନା ପ୍ରତିବାଦରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ ପରେ ପରିସରକୁ ଦଖଲକୁ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଡ଼ା ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉଠାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଏକ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେହି ଅର୍ଜି କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ଆମ୍ଭେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ, ସେଥିରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଆମ୍ଭେ ଭାବୁଛୁ ।

ଆମ୍ଭ ମତରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ । ଶୁଣାଣି ଖର୍ଚ୍ଚର ଏକ ସେଟ୍ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।